



Του Σωτήρη Τζούμα

•Δεν επιθυμεί επαίνους. Δεν τους ζήτησε, δεν τους α-ναζήτησε ποτέ, πουθενά και σε κανέναν. Ειλικρινώς, στεναχωριέται όταν...

τον επαινούν. Αποφεύγει κάτι τέτοιο. Και δεν το πράττει για να δείξει ταπεινός, αλλά επειδή η ζωή του είναι ταπεινή.

Οι σκέψεις αυτές είναι καρπός θαυμασμού προς έναν μεγάλο Ιερωμένο της Εκκλησίας μας.

Είναι χρέος για τον ακέραιο άνθρωπο, υποχρέωση για τον σπουδαίο Μοναχό, απότιση τιμής σε ένα σπάνιο πατριώτη, ευλαβής αναγνώριση του Ορθοδόξου πνευματικού φρονήματος που διακρίνει τον ενάρετο αυτό Μοναχό, είναι, τέλος, μία μικρή προβολή μιας μεγάλης μορφής της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας που δεν επεδίωξε ποτέ αυτή την προβολή!

Με μεγάλη φυσική καταβολή, με ασυνήθιστη ρώμη σωματική τα έτη της νεότητάς του, με δύναμη και ευρύτητα νου, με ταπεινή και προσγειωμένη φαντασία, με λεβέντικη καρδιά, με αγαθή προαίρεση, με την καθαρότητα πνεύματος που πάντα τον διέκρινε, με γενναιοδωρία ψυχής συγκροτεί μια πλούσια προσωπικότητα, κοσμημένη με φυσικά και επίκτητα χαρίσματα, έναν Γέροντα-Πατέρα για όλους, γεννημένο εκ κοιλίας μητρός, φωτισμένο με τη χάρη του Θεού, αλλά με την θέληση να βρίσκεται πάντα στα μετόπισθεν!

Να μη θέλει για τον εαυτό του τα μεγάλα και τα σπουδαία αλλά τα ταπεινά. Αυτά που ζεσταίνουν τον άνθρωπο και τον φέρνουν κοντά στο Θεό.

Στα δικά μου μάτια έτσι πάντα φαινόταν ο Γέρων Ισίδωρος, ο πολυσέβαστος ηγούμενος της Μονής Βαρλαάμ στα Μετέωρα.

Ακόμη κι όταν δεν τον γνώριζα!

Θα μιλήσω απλά, λιτά κι εγκάρδια. Τον Γέροντα τον γνώρισα πριν λίγα χρόνια στη Μονή Βαρλαάμ.

Θυμάμαι πολύ καλά την πρώτη εκείνη συνάντησή μας, που σημάδεψε την κατοπινή γνωριμία μας. Είχα έναν απέραντο σεβασμό απέναντί του. Νέος εγώ, λαϊκός, είχα ακούσει τόσα πολλά για τον Ισίδωρο των Μετεώρων. Γέρων εκείνος, με γνώση, εμπειρία, σοφία, λογιότητα, άνεση λόγου, μνήμη δυνατή. Τον θαύμαζα.

Τα λόγια του, εκ βαθέων, είχαν ένα πάθος, ζούσε αυτά που έλεγε, σαν να έβγαιναν από την καρδιά του. Έπασχε να μεταδώσει την αγάπη στον Θεό. Αγαπούσε υπέρμετρα τον Θεό, την Παναγία, τους αγίους. Μιλούσε και υποτιμητικά για τον εαυτό του. Δόξαζε τον Θεό. Ευχαριστούσε την Παναγία. Αλησμόνητη εκείνη η συνάντηση. Με κατευόδωσε μέχρι έξω. Χάρηκε που αν και νέος και λαϊκός είχα τόσες γνώσεις στα εκκλησιαστικά μας πράγματα. Μούπε να προσέχω στη ζωή μου και να είμαι διπλά πιο προσεκτικός όταν γράφω. Πατέρας και δάσκαλος μαζί. Πόσο μας λείπει αυτό το είδος!

Ο Ισίδωρος είναι ο Γέροντας που δεν επιθυμεί ποτέ επαίνους και διακρίσεις. Δεν τους ζήτησε, δεν τους αναζήτησε ποτέ, πουθενά και από κανένα.

Αντιθέτως, όλη του τη ζωή επεδίωκε τα ταπεινά και διακριτικά, γιαυτό και όπως λένε και γράφουν αυτοί που τον ξέρουν στενοχωριέται όταν τον επαινούν.

Και δεν το πράττει για να «δείξει» ταπεινός, αλλά επειδή η ζωή του όλη ήταν ταπεινή.

Γιαυτό προκαταβολικά τον παρακαλώ να με συγχωρέσει που δημοσιοποιώ σήμερα αυτές τις σκέψεις.

Τις έχω από καιρό κλείσει μέσα στο χρονοντούλαπο της ζωής μου και τις αναπολώ κάθε φορά που η Αγία του μορφή έρχεται στη μνήμη μου.

Τόσα χρόνια μέσα στο Μοναστήρι, τόσοι κοπιώδεις πνευματικοί αγώνες, έδωσαν στο σεβάσμιο πρόσωπό του τη δυνατότητα να διακρίνει, να υπομένει, να είναι ταπεινός και σιωπηλός, έτσι όπως ήταν οι άγιοι της Εκκλησίας μας με το βίο τους.

Και ο Γέρων Ισίδωρος καθ' όλη τη ζωή του πάνω στον Ιερό Βράχο των Μετεώρων επί του οποίου μονάζει από τα νεανικά του χρόνια, παραμένει ταπεινός, διακριτικός και σιωπηλός.

Είναι γεγονός πως τα ευλογημένα Μετέωρα όπου και αν ανήκουν διοικητικά στο διάβα της χιλιετούς παρουσίας τους είναι ένας βράχος που εκπέμπει από παντού πίστη, μοναχισμό και προσευχή.

Σήμερα ανήκουν σε μια μικρή αλλά ξεχωριστή Μητρόπολη της Εκκλησίας μας, που χωρίς αυτό τον ιερό βράχο με τις Μονές πάνω ωσαν φωτεινούς οδοδείκτες στην πορεία για τον Παράδεισο, δεν θα ήταν το ίδιο σημαντική.

Ναι η μικρή Μητρόπολη Σταγών και Μετεώρων έχει την ευλογία να φιλοξενεί στο χώμα της τη ζωντανή ιστορία αιώνων πνευματικής ζωής και προσφοράς.

Τα Άγια Μετέωρα, μοναδικά στην υφήλιο, δεν αποτελούν μόνο ένα ολοκληρωμένο και ομοιόμορφο σύνολο Ιερών Μονών, αλλά μία αγιοπνευματική μαρτυρία πίστεως που δημιουργεί πολιτισμό. Είναι ένα ζωντανό εργαστήριο αγιότητας.

Ο Θεός αφήνει τα σημάδια της θείας χάριτος στη ζωή μας και μας κατευθύνει.

Η Ιερά Μονή Βαρλαάμ είναι μία μοναστική αδελφότητα που έχει αναπτυχθεί σημαντικά τα τελευταία χρόνια,

Μία αδελφότητα που προοδεύει και αναπτύσσεται, χάρη στους σπουδαίους

Μοναχούς που διαθέτει, οι οποίοι υπό το άγρυπνο βλέμμα του Αγίου Γέροντος π. Ισιδώρου, του ηγουμένου της Μονής, δίνουν μαρτυρία πίστεως.

Δεν είμαι κατάλληλος να μιλήσω για έναν τόσο σπουδαίο πνευματικό άνδρα.

Θέλω, όμως, και θεωρώ πως μπορώ να ψηλαφίσω τα όμορφα σημεία αυτής της Αγίας μορφής που υπάρχει στη ζωή μου από τότε που ήμουν παιδάκι και έμαθα να ακούω παλιές ιστορίες από την ζωή τους στην Μονή Βαρλαάμ από τον Μακαριστό Χριστόδουλο.

Ο Γέροντας Ισίδωρος είναι προικισμένος από τον Θεό με πολλά χαρίσματα.

Θεωρώ, πως όλα του δόθηκαν απλόχερα από το Θεό, αλλά αγωνίστηκε για να τα εδραιώσει και να τα βελτιώσει στη ζωή του και αγωνίζεται μέχρι σήμερα να τα διατηρεί ατόφια.

Το περίεργο είναι ότι αυτός ο εκ πρώτης όψεως και ματιάς αυστηρός Γέροντας είναι ένας γλυκός άνθρωπος. Πράγματι, ο Γέροντας είναι ένας όμορφος άνθρωπος σε όλα του. Ακόμη και αυτό το... «Κύριε ελέησον», που λέγει συχνά πυκνά στις συνομιλίες του, ηχεί γλυκά και δίνει δύναμη σε όσους έχουν το προνόμιο να τον βλέπουν και να συνομιλούν μαζί του.

Δεν θα ακούσεις ποτέ από τα χείλη του να κατακρίνει, να γίνεται κακεντρεχής, να μνησικακεί. Είναι πάντα μακρόθυμος και μεγαλόψυχος.

Και απορείς πως τα καταφέρνει.

Εκείνο που με μάγεψε και με έδεσε δια βίου κοντά του είναι ότι ποτέ δεν προσεβλήθη από το ελάττωμα της λεγομένης Γεροντίας.

Ποτέ του δεν καλλιέργησε το θλιβερό φαινόμενο του ...γεροντισμού, που δημιουργεί οπαδούς και όχι πιστούς.

Αντιθέτως στήριξε όλη την βιοτή του σε δύο σημεία: στην απλότητά του και στην ταπεινότητά του.

Θα διερωτόταν κάποιος πως μπορεί ένας Καθηγούμενος μιας τόσο σπουδαίας Ιεράς Μονής να ζει το ίδιο απλά και ταπεινά με τους Μοναχούς του και να μην απαιτεί τα μεγάλα και σπουδαία για τον εαυτό του.

Πράγματι, όταν συζητήσεις μαζί του, γεμίζεις την ύπαρξή σου με θεία πνευματικότητα.

Το αυστηρό πρόσωπό του σε γαληνεύει και σε εκπλήσσει ευχάριστα.

Αγαπάει όλους τους ανθρώπους. Σε όλους βρίσκει όμορφα στοιχεία. Συγχωρεί, ακούει, κατανοεί.

Συνομιλώντας με τον Γέροντα δεν χάνεσαι αλλά υπάρχεις. Εννοώ πως η αγάπη που σου εκπέμπει σου δίνει τη σημασία που χρειάζεσαι για να σταθείς δίπλα του. Και δεν στέκεσαι κοντά του ως ξένος, ως μακρινός αλλά ως δικός του άνθρωπος και εκείνος σε ακούει, σε ρωτάει, θέλει να σε γνωρίσει, να σε επισχύσει πνευματικά!

Κι όλα αυτά με απλότητα και ησυχία.

Ε, λοιπόν, αυτή είναι η ομορφιά του ορθόδοξου ανθρωπισμού που μας διδάσκουν φωτισμένες μορφές του Μοναχισμού όπως ο Γέροντας Ισίδωρος.

Το κείμενο αυτό είναι γέννημα της υϊκής μου αγάπης προς έναν σπουδαίο Γέροντα της Εκκλησίας μας.

Άκουγα το όνομά του από έφηβος από τον Μακαριστό Αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο με τον οποίο συνυπήρξαν συμμοναστές αλλά δεν τον γνώριζα. Έμελλε να τον γνωρίσω στην ωριμότητα του βίου μου και να ευγνωμονώ τον Θεό γιαυτό!

Πηγή : exapsalmos.gr